Norrlands-Blommor.

Norrlands-Blommor

af

— — dt.

(Elias Sehlstedt)

I fallets stund, då menskans ande dömdes,
Att genom lifvet gå vid sorgens arm,
Af alla englar Sången ensam gömdes,
För jorden qvar, i den betrycktas barm — —

GRAFSTRÖM.

STOCKHOLM.
Tryckta hos *Johan Hörberg*,
1 8 3 2.

Författarens förlag

INNEHÅLL.

Pilten.

Studia adolescentiam alunt.
Cic.

En liten pilt jag fostrar opp,
En hjertans liten en:
Om lif han ger dock föga hopp,
Ty han är späd och klen.

Han kom till mig och talte så:
"Tag mig till fosterson!"
Jag sade: "kom! Som andra små,
Du stammar ofvanfrån!"

Snart ville han, fast späd och svag,
Ur hyddan draga nu
Till kamp och lek — då sade jag:
"Du är för svag ännu;

Afbida styrkans mogna år,
Väx opp, blif stark som Thor!" —
"Då jag ej kraftig föda får,
"Min far! hur blir jag stor?

"Väl är det godt och skönt att se,
"Naturen underbar,
"Se månen mellan stjernor le
"På himlen azurklar,

"Och fjärlars dans i vårens dag
"Och lundens blomsterstat:
"Som Israels barn dock vämjes jag
"Vid denna lösa mat."

Men fast han nu sin vilja får
Och mera kraftig spis,
Jag har dock än ej funnit spår,
Att han blef mera vis.

Ty der som flärd och högmod är,
Han går med slipad dolk;
Sen får jag höra här och der,
Att han — gör narr af folk.

Dock är den pilt jag fostrar opp
Liksom naturen fri —
Men ger mig ännu föga hopp:
Hans namn är — Poesi.

Bön.

Milde Jesu! i mitt hjerta
Gif mig frid och tröst och hopp:
Lär mig uti fröjd som smärta
Ödmjukt se till himlen opp!

Lär mig vörda Dina lagar,
Tacksamt njuta lifvets lån,
Tänka: sorg- och glädje-dagar
Äro gåfvor ofvanfrån.

Glädjen sågs Du äfven njuta,
Då Du än på jorden gick;
Skulle jag väl då förskjuta
Glädjens dyra ögonblick!

Korset sågs Du villigt taga
Och för oss i döden gå;
Skulle jag då icke draga
Korset, som Du lägger på?

Gud! från Dig mig aldrig skilje
Glädjens eller sorgens lott:
Hvad som sker med himlens vilje
För mitt sanna lif är godt.

Bygg och bo uti mitt hjerta,
Milde Jesu! vaka der;
Var min tröst i lifvets smärta,
I dess glädje var mig när!

Den Frommes Afsked till sina Vänner.

Mitt bröst är tungt, min röst är matt,
Mitt hjertas Ur knappt slår,
Mitt öga skyms af dödens natt,
Min dag till ända går,
Min kind är blek, min hand är kall;
Jag ned i grafven stiga skall
Till Fridens lugna dal.

Ett Emaus är grafvens land:
Säll den, som nalkas får,
Ledsagad utaf Jesu hand
Och i Hans sällskap går!
Ju mindre qvar af lifvets lopp,
Ju mera klarhet vecklas opp
För själens sanna blick.

Ej rädes jag för grafvens stig,
Ej räds jag dödens syn.
Ett himmelskt bådskap är han mig,
En engel ofvan skyn.
Och i dess famn, från tidens svall,
Hur saligt glad jag vaggas skall
På ljusets våg till Gud!

Och nu — fullbordad är min tid,
Min pröfvo-dag förbi;
Dock Vänner! gråten ej dervid:
Ej evigt skiljas vi.
Der tid och skiften mer ej ges,
En gång jag vet vi återses
Hos Herran Zebaoth.

Dödens Aning.

(Efter en sjukdom.)

Fader! Fader! öfver höjd och dalar
Morgonsolen strålar rent och klart.
O! hur allt uti naturen talar
Om Din magt och kärlek underbart!
Ännu, ännu får jag glad betrakta,
Hur Din sol går opp, hur blomman ler —
Men min helsas ros förvissnar sakta,
Och min lefnads sol går tidigt ner.

Dock jag gråter ej dess snabba stunder,
Fast af tåren fylls mitt ögas rund:
Hoppet blott om högre lifvets under
Föder den, i sin förtjusnings-stund.
Ty när jag dess höga vinning tänker,
Känner hjertat mer ej smärtans tagg;
Blomman så, som vissnad krona sänker,
Friskas upp af himlens silfverdagg.

Lifvets blomma, ljusets slägting vorden,
Trifves ej i stoftets öckengrund:
Blomstra upp och falla af på jorden,
Så vi dömdes uti fallets stund.
Derför är vårt lif så kort, och anden
Längtar evigt till Guds himmel blå;
Der ej mera slitas syskonbanden,
Men der lifvets eterneller stå.

Fader! Fader! äfven jag är redo,
Att uppstå och gå till Dig igen:
Lif och död om mig helt nyligt stredo;
Lifvet vann och gaf mig jorden än,
Dock, när nästa gång de strida åter,
Segrar döden visst, och fängslets band
Löser sakta, och mig öfverlåter
Till min längtans sköna fosterland.

Förr och Nu.

Jag lefver än — dock vill jag dö, och anden
Med halflyft vinge står på gränsen re'n,
Och ser med längtan utåt helgonstranden,
Bepurprad utaf evighetens sken:
Med lögn hvart blad i tidens bok står skrifvet,
Och lifvet är blott död — men döden lifvet.

Snart verlden knöt med grafven min försoning,
Och idel ljus blef allt, som midnatt var.
I grafven såg jag förr en fasans boning,
I verlden blott ett fält, som sällhet bar:
Väl mig! försvunnit har det falska hvimmel:
Nu verlden är en graf — men grafven himmel.

Vid Minas Likbår.

Till himlen kallad vorden,
Du kläds i högtidsskrud:
Farväl! Du går från jorden,
Ett oskuldsbarn, till Gud.
Som liljan Du upprunnit,
Som liljan Du försvann:
Du jordens kärlek vunnit,
Du himlens kärlek vann.

Ej tidens flärd och villa
Din oskuld fläcka hann,
Men anspråkslöst och stilla
Ditt blomsterlif försvann.
Du stod, vid skördarns möte,
En vårdad blomsterknopp;
Men i Guds kärleks sköte
Skall blomman vecklas opp.

I salig frid Du hamnar.
In genom grafvens dörr
Du går: och himlen famnar
En Engel mer än förr.
Bland evigt, evigt sälla
Du segerpalmen vann:
Farväl! vid lifsens källa
Vi återse hvarann.

Haf tröst, o, sorgsna sinne!
Gråt ej: hon är ej död;
Hon sofver blott derinne
Från verldens sorg och nöd.
Se, jorden återkräfver
Allena andens skrud,
Men anden evigt lefver
I himmelen hos Gud!

Vid ett Barns Död.

Från Gud du kom till jorden ned,
Men trifdes ej:
Guds englar strödde vaggan med
Förgätmigej.

Då gick i sköna bilder opp
För minnets syn
Den verld, du glömt, och tåren lopp
På liljehyn.

Som blommans dagg i rosig vår
Af vänlig vind,
Af mamma kystes bort hvar tår
På barnets kind.

"Se! mamma vakar hos dig än
Och englar till:
Gråt ej: du blir väl frisk igen,
Om Gud så vill."

"Deroppe strålar stjerneön
Jag ber dit opp
För dig: der mötes hjertats bön
Af tröst och hopp."

Ack! moder! snart var stjernan släckt,
Och sol gick opp
Men barnets matta andedrägt
Begrof ditt hopp.

Och döden band de vingar på
Ljuslockig son:
Farväl! men helsa englar små
Här nedanfrån!

Gråt moder! barnet borta är,
Men gläds likväl:
Till "Gud, som hafver barnen kär,"
Flög skuldfri själ.

Der vigs han in evinnerlig
Vid lifsens flod,
Der fostras han: der lär han sig,
Att Gud är god.

Säll den, som menlös fann sin graf,
Förrn årens agg
Från lifvets rosor blåst utaf
Dess morgondagg!

Lut-Spelaren.

Du lilla källa, klar och mild!
Invid din strand jag trifves gerna,
När i din famn du bär en bild
Af solens eller nattens stjerna.

Bland blommorna uppå din strand,
Hur skön är aftonen, hur rolig!
När jag med lutan i min hand
Får sitta der med dem förtrolig!

När själen saknar hopp och tröst,
Jag flyr till dig och stilla gråter;
Och vid ett ljud af lutans röst
Uppklarnar hoppets stjerna åter.

Natten.

"O! hur länge skall jag bida,
Huru länge skall mitt hjerta
Klappa endast för att lida,
Kämpa under sorg och smärta?
Sorgen är allena vorden
Menskan trogen, då hon ilar,
Som en skugga öfver jorden,
Och ett mål för ödets pilar.

Jag såg också nöjets fester,
Blandade mig in i hopen,
Och från öster och till vester
Hördes starka fröjderopen.
Men min själ fann ljuden tomma,
Fann ej tröst i yrans sånger,
Och, som törnet för en blomma,
Fann jag blott för nöjet ånger.

Och min själ är mörk, som natten,
Och mitt hjerta bryts, som hafven.
Månan likt kring land och vatten,
Dystert stirrar jag mot grafven:
"Här skall lidandet försvinna,"
Så ur grafvens djup det talar,
"Hit skall stormen icke hinna,
Här bor frid i skumma salar."

Helga jord! när vill du gömma
Stoftet af din son, som lider?
När skall jag en gång få glömma,
I ditt sköte, lifvets strider?
"Undan stormens våld — O! hör mig,
Ljufva död!" — så suckar anden:
"Tag mig i ditt skepp, och för mig
"Till den stilla, lugna, stranden!"

Så, af nattens lugn omslutad,
Ibland dödens tysta vårdar
Stod jag, mot ett grafkors lutad,
Bedjande uppå dess gårdar:
Och en lindring ljuft sig lade,
Som en läkdom, kring min smärta;
Som om tröstens engel hade
Stigit ned uti mitt hjerta.

Och i själens fönstergaller
Samm en tår, en sorgens Svana,
Och igenom dess kristaller
Såg jag upp, mot stjernströdd bana;
Och jag hörde toner klinga,
Som en sång af ljufva tärnor:
"Gråt ej: du skall snart dig svinga,
Segerkrönt, till dessa stjernor!"

Vår-Sång.

Glänsande våren
Ordnar sin grönskande drägt;
Blommor i håren
Sprida sin doftande flägt.

Slingrande bäcken
Hoppar i dälderna ner:
Rosiga täcken
Solen åt ängarna ger.

Skiftande skrudar
Tjusning åt blommorna ge:
Kronor, som brudar,
Bära de, blyga som de.

Fjärilen träder
Fri ur sin stoftiga verld;
O! hur han gläder
Sig åt den luftiga färd!

O! huru prålar
Purpurn, på vingarna spild!
O! hur han målar
Lifvets uppståndelse-bild!

Likså ur gruset
Lyfter jag vingen en gång,
Ilar mot ljuset,
Högt ofvan stjernornas gång.

Menskan och djuren,
Blomman i skimrande skrud,
Allt i naturen
Vittnar om Skapelsens Gud.

Ringaste droppe
Vårlif af Skaparen får.
O! men deroppe
Blomstrar en skönare Vår!

Tankar vid en Begrafning.

Hör! hur grafvens klockor bjuda
Ännu en ur plågans tid:
När som lifvets storm blott ljuda,
Ljuda dödens klockor frid. —
Salig du, hvars lefnads-smärta
Stärktes, att ej tändas mer;
Dubbelt salig, om ditt hjerta
Skuldfritt steg i grafven ner!

När vi se en broder stiga
Ned i dödens underverld,
Skulle vi hvar gång ej viga
Oss alltmer till samma färd;
Skulle vi ej visdom lära
Vid hans brutna vandringsstaf,
Skulle vi ej evigt svära
Dygden trohet vid hans graf?

O! hvad ega vi af lifvet?
Ögonblickets ringa lott.
När det kommande står skrifvet
Dunkelt uti hoppet blott,
När vi se en ros, som knoppas,
Plötsligt dö vid stormens slag,
Kunna vi då säkert hoppas
Ännu en förbättrings-dag?

Nej, mitt hjerta! bed och vaka,
Möt hvar stund, som dödens stund!
När dig lifvets stormar skaka,
Slut med himlen ditt förbund

Blygs ej, när du ömsint blöder,
När du lättar nästans nöd:
Har du frid med Gud och bröder,
Har du frid i lif och död.

Skulle vi ej vandra samman
Här som syskon arm i arm,
Skulle icke kärleksflamman
Vårdas uti fridsam barm?
Kärlek blott kan öfverlåta
Nyckeln till Guds andeverld:
Älska — lida och förlåta
Är en säker himmelsfärd.

Oförsonligt hjerta tvingar
Afgrundsfursten till sin brud,
När försonligt hjerta svingar,
Som en engels bön till Gud.
Bröder tvista — tvisten leder
Till försoning efter hån:
Hör, då komma englar neder
Med Guds bifall ofvanfrån!

Broder! stum i dunklets dalar
Slöts din mun vid dödens kyss;
Mycket dock den döde talar:
Menska, böj dig ned och lyss!
Hör, då stiga varnings-orden
Sakta opp ur grafvens sköt:
"Frid och kärlek uppå jorden
Himlens sällhet inneslöt!"

Stjern-Natten, klockan 12.

Quietem habet terra,
Non mœsti cordes habent.

Himmel! Säg, hvi gaf Du mig ett hjerta
Ömt och godt — men för hvar jordisk smärta
Öppet till en evig samlingspunkt?
Kring dess himmel svarta molnen hänga,
Heta tårar ur dess inre tränga
Opp i ögat, ur hvars tåregaller
Psyche suckar under bojan tungt.

Midnatts klockan hörs i tornet ropa;
Natten virkar mera tätt tillhopa
Stjernefloret öfver himlens barm.
Öfver jorden sömnens vallmo strömmar,
Och i ljufva, oskuldsfulla drömmar
Tyckes verlden slumra lugnt och stilla,
Vänligt vaggad uppå hvilans arm.

Mig blott sömnen flyr. Engång han vaggat
Mig också. — Nu är dess läger taggadt,
Och dess vallmo utan tjusningskraft:
Oron flägtar doftet från mitt öga,
Och med vinterflingor öfversnöga
Smärtans digra moln de rosendrömmar,
Dem jag förr i nattens stillhet haft.

— — — — — — —

Hvad är Skaldens lif? — en evig fråga,
Uti jordens natt en hägrings låga,

Tänd af ödet uppå tidens elf:
Ljus och fröjd han bär till andras hjerta
Men i natten af hans egen smärta
Qväfs hans fröjdeljus, af ödet danadt
Blott för andra, ej för Skalden sjelf.

Verlden gläds väl, när hans lyra klingar,
När han, buren uppå sångens vingar,
Talar himlens språk till hvarje bröst.
Oförstådd dock Skalden blir af mången;
Och med ve och otack lönas sången,
Se'n han tjusat och i lifvets vemod
Andats in sin känslas Gudatröst.

Dock jag sjunga vill, fast glömd af verlden,
Vill med digtens molnstod styra färden
Till Guds himmel bortom tidens flod;
Och när orons stormar icke tystna,
Vill jag upp till Davidsharpan lyssna,
Ljuft af stjernorna i stilla qvällen
Stämd, att lugna hjertats Sauls mod.

Engång, engång skall väl anden räddas
Undan verldens mordlust — grafven bäddas:
Amor återse sin fällna brud.
Då till Er, o stjernor! skall jag svinga,
Och hos er skall mer melodiskt klinga
Lyran, som försmåddes utaf verlden,
Ej försmådd af Englarna och Gud!

Fredrika-Dagen.

den 19 Sept.

Till Fru F. S. F.—m.

Står vårens blomma ännu frisk i lunden,
Står den ännu för vestans kyssar qvar,
Och hålla ännu fjällomstängda sunden
För vårens sol sin spegelyta klar?
O! nej! för tidigt hem till himlarunden
Drog vårens Gud, som blomsterkorgen bar
Hur vilja vi Fredrikas dag då fira,
Hvar finnas blommor, att till kransar vira!

Fort bleknar ängens blomsterväf i norden,
Som Flora väfver med sin gyllne spol:
För kall för blomman fjällens vind är vorden,
Och nordens sol är icke söderns sol.
En inre vår dock menskan har på jorden,
Hvars blommor vissna ej vid isad pol.
Vi fråge då ej, hur vi dagen fire:
Af dessa blommor kransar blott vi vire.

Tag då den fest-sång, som Dig vänner bringa,
Den i sitt sköte idel vänskap bär;
Den offergärd, vi kunna, är väl ringa,
Men tyder dock, hur Du för oss är kär.
Fast enkelt, konstlöst sångens toner, klinga,
Uppriktig, som Du sjelf, dess mening är
Och skulle icke älskas af oss alla
Den englabilden, som vi godhet kalla?

Ja, god du är. Som himlens stjernor höga
Förkunna Skaparns godhet underbar,
Så stiger engeln opp uti Ditt öga
Och talar om, hur godt Ditt hjerta var;
Då lyssna vi, och tjusningsblommor snöga
Kring själn, som drömmer sig i eden qvar;
Vi tänka, när vi höra engla-orden:
Det goda är det himmelska på jorden.

Dock stormen röt engång ur rymder vida
Och grumlade Din ungdomskällas glans.
Du led, men tålte. — Ödet trött, att strida
Af tålamodets nunna öfvervanns.
Nu mera lugnt Du ser, hur dagar skrida,
Och åren binda på Din sällhets krans
O! må, Fredrika! den för evigt grönska,
Och Du så lycklig bli, som vänner önska!

Drömmen.

Högt solen stod på bergets topp
Med rosenfärgad kind,
Och blomman slog sitt öga opp
För kärlig morgonvind.
Jag hornets skall i lummig skog
Ur fjerran hörde än:
På munter jagt Alexis drog,
Jag bad: "kom snart igen!"

I dalens lugn jag satt mig ned
Och band en krans så skön,
Och lärkan sjöng, och jag sjöng med
Min enkla morgonbön,
Och bäcken slog dertill så gladt
Sin silfversträng, och log
Åt eko, som på berget satt
Och ljudet återtog.

Men kransen, färdig längesen,
Af mång förgätmigej,
Mot qvällen börjar vissna re'n:
Alexis kommer ej.
"Han kom ju dock med eldig blick
Så glad hvar qväll till byss?
Har han nu glömt den kyss han fick,
Den ed han gaf mig nyss?"

Uppriktigt sagt, jag drömde så,
Ty allt var blott en dröm:
Alexis stod och lyss uppå
Så tyst och kärleksöm.
Jag spritter opp: i sömn ännu
Alexis hämnd jag svär.
"Hvad fattas dig, hvi bannas du?"
Skrek han. "Jag är ju här!"

Fiskare-Sång.

(Efter Tyskan.)

Ack! Fiskare-lifvet
Hvad glädje, hvad mod!
Hvad godt blef oss gifvet,
Det gaf oss vår flod;
Ej födan vi grafva
I plogarnas fjät:
Vår bergning vi hafva
Af krok och af nät.

Och ryssjor på sanden
Vass-stränderna långs
Vi lägga. På stranden
Vi dela vår fångst.
I mosslupen hydda
Vår slummer är sval;
Mot solen oss skydda
Gullvide och al.

Der pryda vi tjället
Med blommor ibland,
Och golfvet, i stället
För matta, med sand;
Och utanför är den
Blomtäppa vi så,
Der störbyggda gärden
Som väktare stå.

Der gossarna springa
Med friskaste kind,
I täflan de svinga
Med morgonens vind.
När vintrarna fjättra
Den glimmande sjö,
De barfota klättra
I drifvornas snö.

Och flickorna kappas
Vid spiselens fot;
Då bindes och lappas
Den trasiga not.
Än gno de om qvällen
Till grannarna ut;
Mor väntar på hällen,
Men somnar till slut.

Än fjerran vi fara
På gungande våg,
Då börja de klara
Qvällstjernor sitt tåg;
Och månen ses spegla
I djupet sin bild:
Hur långt vi än segla,
Hon följer dock mild.

Än stormarna fösa
De böljor med hot;
Knappt döden vi ösa
Med öskaret mot.

Vi stormarna trotsa
På knakande köl,
Den hota de krossa
I skummande göl.

Men Gud som kan väcka
Den hotande död,
Kan hjelpen ock räcka:
Han känner vår nöd.
Med himlen förtrolig,
Hvem klandrar sin graf?
Den reds lika rolig
I mull och i haf.

Kärleks-Suck.

Ack! Himmel! om du ville skicka
Med blommorna i vänlig vår
En liten öm, oskyldig flicka,
En engel med gullockigt hår,
Hvars kärlek ren, som hvad jag drömde
Som barn mitt väsen öfvergöt!
Jag sorg och strider gerna glömde,
När hennes famn mig inneslöt.

Hvar är den bygd, som henne hyser,
Hvar är den jord, som henne bär,
Hvar är den sol, som henne lyser,
Säg, himmel! hvar den engeln är?
Finns hon härnere i naturen,
Hvi döljes hon då för min syn —
Finns hon deruppe i azuren,
På något stjernklot ofvan skyn?

Härnere, tyst! hvem är som talar?
I blommig dal en aftonflägt
Sin muntra färd kring berg och dalar
Förtäljer solens blomsterslägt.
"Tag mig till sällskap på den färden
Härnäst, sen du dig hvilat här:
Jag följer dig kring vida verlden,
Att söka opp min själs begär!"

Du svarar ej. — J dalar! sägen,
J blommor och J balsamträn!
Han skyr mitt språk, hvart tog han vägen;
Han döljer sig, hvart drog han hän?
Ack! jag förstår, hvarför du flydde:
Min engel ej på jorden ler.
Det hulda hopp, som vänligt grydde,
En mattad låga brinner ner.

Hur outsäglig är min smärta!
Mig jorden aldrig vänlig var.
Dock sägs, att himlen har ett hjerta
Mer ömt och godt, än jorden har.
Du höga blå! jag hoppfullt vänder
Mitt varma hjertas suck till dig!
Finns hon, den engeln, i de länder,
Den qvällen uppenbara mig?

Och finns hon der, så gif mig vingar!
Jag lyfter mig från jord och sjö,
Från pol till pol jag rastlöst svingar,
I etherns haf från ö till ö.
Jag längtansfull de stjerneländer
Besöka skall till tusental,
Vid solens strand jag facklan tänder
Och lystrar ifrån dal till dal.

Men, ack! ett moln går upp i vester,
Ej något godt det båda vill,
En olycksblick det på mig fäster,
Och hoppets eden stänges till.

Ack! jag förstår, hvi stjernepolen
Och jordens barm i skuggor kläds:
Den drömda finns ej under solen,
Ej heller finns hon annorstäds.

Så skall då ingen vid min sida
Min törnestig med rosor strö,
Jag ensam sucka skall och lida:
Jag ensam lefva skall och dö.
Åt grafven skall mig öfverlåta
Den verld, som ingen sällhet gaf,
Och ingen mö skall mig begråta
Och fästa blommor på min graf.

Gossen och Flickan.

GOSSEN.

Ned från sin himmel
Daggperlan buren
Vaggas af blomman i doftande skåln.
Stjernornas hvimmel
Rundt kring azuren
Lyser i natten de vandrande moln.

FLICKAN.

Hör, hvad det klingar
Mildt genom natten:
Säkert en engel ur stjernornas chor.
Hade jag vingar;
Flöge jag fatt'en,
Tvang honom blifva min vän och min bror.

GOSSEN.

Lyssna till lutans
Toner, som klinga,
Flicka! ditt lof, utur kärlekens bröst;
Öppna på rutans
Galler, och bringa
Nattliga sångarn ett svar på hans röst!

FLICKAN.

Himmel! hvi lågar
Kinden? hvi faller
Tåren i ögat vid tonernas gång? —
Nej! jag ej vågar
Öppna mitt galler
Gosse! var tyst med din nattliga sång!

GOSSEN.

Fjärlarna böja
Gyllene vingen
Kärligt kring blomstren i yrande smek...
Virka din slöja,
Natt! öfver tingen,
Att jag ej röjer de älskandes lek!

FLICKAN.

Tyst med din luta!
Klingande slagen
Äro för flickor en tjusande ros.
Fjärlarna njuta
Blomsterbehagen:
Men sen de njutit, de rymma sin kos.

GOSSEN.

Fåfängt bekymmer,
Flicka! dig plågar:
Dig vill jag älska till grånande höst.
Aldrig jag rymmer,
Evigt jag lågar:
Flamman är evig i sångarens bröst.

FLICKAN.

Må då så vara!
Gosse! men sakta,
Varsamt och tyst öfver häckarna spring!
Bullra ej bara,
Akta dig, akta,
Väck ej den slumrande verlden omkring!

Äktenskapet.

Hvarför så, min gumma, brumma
Natt och dag uti vårt bo?
Hvarför träta? — icke äta,
Lefva, dö i fred och ro?

Då den första gången mången
Trohetsed från läppen flöt;
Ack! hur jag då trodde, bodde
Evig kärlek i ditt sköt;

Trodde i de stunder, under
Första månadernas smek,
Äktenskapet vara bara
Helt och hållet fröjd och lek.

Ack! jag mig bedragit, slagit
Har det gamla ordspråk in:
"Flickans ed, som brinner, svinner
Flygtig snart med vårens vind."

Damon och Iris.

Damon skulle lammen föra
Uti mörka dalen ned;
Sa' till Iris: "gör så med!"
Och hon log och sa': "må göra."

"Der i skuggan får man höra
Fogelsång så glad och fri,
Och då sjunga äfven vi."
Iris log och sa': "må göra."

Kunde jag ditt hjerta röra!
Sade Damon — blif min vän!
Vill du ej, så flyr jag hän —
Iris log och sa': "må göra."

"Kan jag hoppas? låt mig höra:
Vill du bli min maka? — svär
Mig din tro och haf mig kär!"
Iris log och sa': "må göra!"

"Men, om tvedrägt månd' oss störa,
Sade Iris, på vår stråt,
Kunna vi ju — skiljas åt?" —
Damon log och sa': "må göra."

Skridsko-Sång.

Som en grå, utlefvad gubbe
Med alvarets blickar ser
På de glada ungdomslekar,
Himlen ser på jorden ner;
Ser dess glädje, ser dess skördar;
Afundsam kring land och sjö
Nu han skakar
Ur sin mantel bara snö.

Vintern sveper gumman Hertha
Re'n i dödens bleka skrud,
Och blanketter ifrån molnen
Kommer ned med sorgebud;
Blommorna sitt anlet gömma,
Gråtande, i dem med harm,
Och med smärta
Sjunka de till modrens barm.

Nyss på sundets blåa vågor
Gungade min julle lätt;
Nu deröfver vintern spänner,
Som en brygga, isens slätt.
Grymma köld! fast du ej unnar
Vågig sjö att plöja på,
Silfverisen
Unnar du oss ha ändå.

Hejsan! hejsan! norrlands vinter
Är ändå på nöjen rik;
Orätt gör man då att säga:
"Vintern är med döden lik."
Himlen sig i isen speglar,
Liksom i en silfverskål:
Lustigt seglar
Man också på köl af stål!

O! jag saknar icke våren,
Saknar icke Floras park,
Der jag skar så månget, månget
Älskadt namn i trädens bark,
Än i isens silfverskifva
Samma namnsdrag ritar jag
Och en cirkel
Drar jag om de kära drag.

Hu! det snögar! namnen redan
Snöväft täcke döljas i;
Hemåt, hemåt, vill jag draga:
Isens spegel är förbi.
Till min flicka vill jag styra,
I dess kärlek söka hamn:
Vår och himmel
Drömmer jag i hennes famn!

Min Flicka.

En flicka jag äger, mitt hjertegryn
Som liljan så skön på sin stängel;
Med rödaste rosor på hvitaste hyn
Hon äger en själ som en engel;
Och pengar och guld har hon nog också;
Jag har dem ej fått, men jag — hoppas få

Min flicka är trogen i lust och nöd,
Ej sviker hon mig för en annan,
Helt visst blir hon trogen intill min död
Och lemnar mig ro uti pannan.
Små alfer i kolt och i linda ändå,
Jag har väl ej fått, men jag — hoppas få.

När lärkan på sommarens gröna fält
Sin sång till molnen hörs skicka,
Då tror jag, det är så underligt ställdt,
Att hvarje drill är min flicka;
Så söt är dess vaggsång att lyssna på;
Jag har den ej hört, men jag — hoppas få.

När rosen jag ser i grön coeffyr
Sin mun ge att kyssas åt vinden?
Flux tror jag det är min flicka så yr.
Som kysser mig ömt uppå kinden;
En varmare kyss, än denna ändå,
Jag har väl ej fått, men jag — hoppas få.

Min flicka gör lifvet så lätt och gladt,
Tål mindre dock stränghet, än narri;
Ty stundom hon gör mig ett ledsamt spratt:
Hon gömmer sig, då jag blir knarri:
Och hvem hon är, skall jag säga också:
Hon är just den flickan, jag — hoppas få.

Lappri, eller Konsten att repa sig.

Måns, med mörk och dyster panna,
Satt uti sin kanapé:
"Ruinerad, ett tu tre,"
Tänkte han, och såg Susanna
Reda till en stor supé.

Men — ack se! vid porten stanna
Vagnar — O! med björnar i!
"Gud! skrek Måns, det är förbi!"
"Lappri, lappri!" skrek Susanna,
Gömde Måns i skafferi.

Måns försmädligt, för att banna,
Sade till sin äkta vän:
"Gillstun vinkar mig igen!"
"Lappri, lappri!" skrek Susanna,
"Nog kan du dig repa än."

"Jaja! — kanske bästa knepet
Här i denna jämmerdaln:"
Tänkte Måns och gick ur sal'n,
Att sig repa — och i repet
Hängde sig i källarsvaln.

Den moderne Krigaren.

(Parodi på la Sentinelle. "Vid månans sken".)

I stjernlös qväll, som bredde mörkrets flor
Kring Konunga- och borgare-palatsen,
En ung off'cer på Norrbro gick och svor,
Att hon ej ännu var på mötesplatsen:
"Flyg aftonflägt! och eden bär,
Och skynda på min lilla Lotta,
Och säg, att jag gått trogen här
Från klockan sju till klockan åtta."

Af mången lykta staden lystes opp
Och par om par de älskogs-skaror vandra;
Den unge krigarn sjöng med mod och hopp,
Att om ej Lotta kom, fick han väl andra:
"Flyg aftonflägt! och sången bär,
Att den må hinna lilla Lotta,
Och säg, att jag än väntar här,
Fast klockan redan slagit åtta."

Men ack! der kom en tärna snörd och spänd.
Ej länge njöt hon ljufva ensamheten,
Ty af sin nya kärlek krigarn tänd,
Sin arm straxt henne bjöd uti förtreten.
"Flyg aftonflägt! och skyndsamt far
Med förebråelser till Lotta,
Och hviska, att jag trogen var
Från klockan sju till klockan åtta!"

Den Förskjutne.

Ned från himlapellen qvällen
Sänks med fridens palm i hand:
Månans öga blänker, stänker
Silfvergråt kring haf och land.

Fjäril, ros och siska hviska
Kärleksqväden, par om par:
Jag blott öfvergifven blifven
Suckar utan återsvar.

Evigt är förliden tiden
Af min vår och kärleken;
Hur jag låter, gråter, åter.
Gryr den aldrig mer igen.

Från ditt höga öga föga
Tröst du ger, o, måne klar!
Blott till mina sinnen minnen
Bär du i din silfverchar;

Hviskar, hur den milda Thilda
Svor, att evigt blifva min;
Hur vi jorden glömde, drömde
Oss i Guda-verlden in!

Ack! vi äro skilda, Thilda!
Fort brann kärleks-lågan ned:
Du blef mig ej trogen: krogen
Svär jag nu min trohets-ed.

Drifver omkring jorden vorden
Irrig, som en sinnessjuk;
Dagligt jag förgubbas, dubbas
Snart med silfvergrå peruk.

Släcka skall dock döden glöden
Af ett brunnit olycksbloss:
Kärlek! hvarför blända, tända
Flammor, för att plåga oss?

Säljes i Stockholm och Landsorterne häftade för 24 sk. B:co.